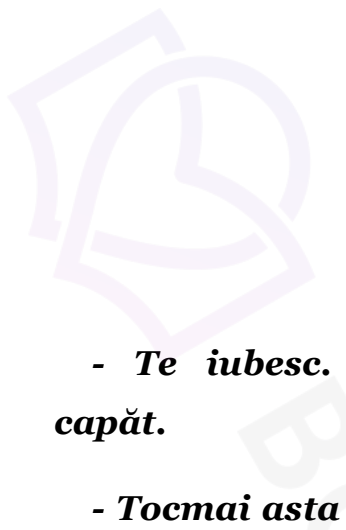

Alina Ilioi

Te iubesc pe nevăzute

- Te iubesc. Te iubesc până la capăt.

***- Tocmai asta e problema, vezi tu...
Eu nu cred în capete, pentru că sunt înșelătoare. Poate fi până la capătul străzii, până la capătul anului, până la capătul lumii...***

Începutul lor:

- Pot să te rog ceva?

- Tu știi că poți să mă rogi orice.

- Te rog mult de tot să ai grijă de tine până când pot să am eu.

Am închis ochii și mi-am permis pentru o clipă să visez la o lume a noastră, în care obstacolele dintre noi nu existau, iar lucrurile erau mult mai simple. Obosită, am zâmbit. Am zâmbit trist pentru că am știut că doar visez. Și era un vis pe care nu mi-l permiteam. Nu acum. Acum trebuia să mă concentrez să continui să respir, să inhalez acel aer de care îmi era frică să nu-mi ia clipele cu el. O lacrimă caldă își face loc printre gene, și curge pe obraz, de parcă deja-și știe traseul. Cum să nu-l știe, când a fost parcurs de atâtea ori? Înghit în sec și o

șterg repede, așa cum ștergătoarele de parbriz șterg picăturile de ploaie.

- Promit!

- Ce faci acum?

- Zâmbesc.

- Ești sigură? Te simt tristă.

- ...Sunt bine.

De ce să-l întristez și pe el cu gândurile mele răzlețe? Ce să-i spun? Că de atâta așteptare simt că mă sufoc? Că îmi e frică să mai sper, ca nu cumva să mai cad încă o dată de la o așa înălțime? Da, mă simt vinovată că nu-i spun. Știți, noi ne spunem tot. Da, de când ne-am cunoscut, nu ezităm să ne spunem orice. Dar haideți să vă spun cum ne-am cunoscut. E chiar simplu.

Ne-am cunoscut într-o zi în care eram stresată și nu aveam chef de nimeni. M-am întors de la o filmare lungă, mi-am scos pantofii cu tocul prea înalt pentru gusturile mele, i-am aruncat în colțul camerei și m-am întins pe pat. Era cu câteva zile înainte să plec în Franța, de sărbători. Ai mei nu erau în țară, așa că am decis să îmi iau zborul și eu departe de probleme, măcar pentru câteva săptămâni.

Tăcerea din cameră a fost întreruptă brusc de sunetul telefonului. Mă uit pe ecran, unde scrie numele lui Eduard. Oftez și resping apelul. Simt că m-am săturat de așa de multă dramă, de toate acele ieșiri, și de nesiguranța mea. Ce să-i spun omului? Că încă nu am reușit să deslușesc ce simt pentru el? Că sunt în aceeași stare confuză în care eram și acum câteva zile? Eh... Mai

bine nu răspund, că parcă și mie deja mi-e silă de nehotărârea mea.

Ping! Sunetul mă anunță că am primit un mesaj pe facebook. Cu greu mă îndrept către laptop și mă uit la expeditor. Nume necunoscut.

- Hei!

- Hei! Ne cunoaștem?

- Nu...

De unde aveam eu să știu că în acele momente, vorbesc cu EL? Cu acel cineva care urma să-mi schimbe viața și inima pentru totdeauna? Poate că dacă aș fi știut, altfel aș fi făcut să fie începutul. Unul mai glorios, mai special, mai diferit. Un început pe care să mi-l amintesc toată viața și pe care să îl povestesc nepoților noștri. Poate

că inima mi-ar fi bătut la intensitate maximă dacă aş fi ştiut că stau de vorbă cu viitorul meu. Cu ACEL cineva. Dar așa, neştiind nimic, totul s-a petrecut normal, ca orice altă întâmplare sau conversație. Ciudat, acum când scriu îmi dau seama că l-am cunoscut chiar înainte de Crăciun. Poate că a fost un cadou pentru mine, de la Dumnezeu, unul mai neobișnuit ce e drept. Nu, nu poate. Cu siguranță a fost un cadou!

- Ce vei face de Sărbători?
- Eu plec în Franța. Tu?
- Plec în vacanță.
- Bine. Să ai un timp frumos!
- Asemenea și ție. Să te distrezi în Franța!

Am închis căsuța de chat și apoi, de curiozitate, m-am uitat la fotografiile cu el.

Interesant, e persoană publică. Dar oare de ce m-a salutat tocmai pe mine, nu e îndeajuns de ocupat omul acesta, de și-a făcut timp să stea de vorbă cu o necunoscută? E drăguț, dar profesia lui mă pune pe gânduri. Stai așa... ce fac eu aici? Omul mă salută, și eu deja îi cercetez istoria? Tipic feminin! Noi femeile primim un salut din partea unui bărbat și deja în mintea noastră ne alegem numele primului copil pe care îl vom face împreună! Sau dacă nu asta, cumpărăm rochia, programăm recepția și alegem inelul.

Închid laptopul amuzată și iau telefonul în mână. Caut în agendă un număr, și sun. Ocupat. Aștept, iar peste câteva minute încerc încă o dată. Răspunde.

- Hei! Eu sunt. Hai să mergem la un ceai.
Îi spun scurt, știind că nu o să refuze.

Mi-am schimbat hainele de muncă cu ceva mult mai comod, mi-am trecut mâna prin păr și mi-am șters tot machiajul ăla de pe față, care parcă nu mă lăsa să respir. Nu-mi place să fiu prea înzorzonată, să fiu acoperită de straturi de lichide și de falsuri care caută să ne facă să credem că suntem altcineva. Îmi place naturalețea și să-mi las fața să respire. Să fiu eu. Așa, gata. Acum sunt eu. Acum pot pleca să beau o ceașcă de ceai verde.

Vreau să vă spun că de un timp îmi place mult ceaiul. Cel verde, în mod special. Îndulcit cu două lingurițe de miere de albine, pentru că zahăr nu mai consum de un an. Nu neapărat pentru sănătate, ci și pentru că prefer mierea. E mai aromată. E altfel. Dar, desigur, continui să beau și cafea. Depinde de starea pe care o am. Nu

cafea neagră, pentru că aia nu-mi place. E prea... neagră. Eu pun în ea tot felul de arome, de frișcă, de lapte. O compar câteodată cu viața. De ce să o iau așa cum e ea, dacă pot să-i adaug ingrediente care să o facă mai bună, mai delicioasă și mai dulce?

Cum spuneam, l-am chemat pe Eduard să mergem la un ceai. Într-un anumite fel, îmi e drag Eduard. E băiat bun, contrar aparențelor. El vrea să pară acel gen de „bad boy”, iar majoritatea oamenilor chiar crede imaginea pe care el o afișează. Dar pe mine nu a reușit să mă păcălească. Deloc. Deja de prima oară, când m-am uitat în ochii lui verzi-căprui, am știut că e băiat bun și că e rănit. Nu a trebuit să spună nimic. Pur și simplu am știut. Tocmai de aceea, pentru că îmi e drag omul acesta, nu pot să mă joc cu el, cu sentimentele lui. Nu e corect. Nici față

de el, nici față de mine, sau de altcineva. De altfel, îmi e și frică să tratez cu superficialitate aria asta a emoțiilor, pentru că mai mereu se întoarce împotriva ta, și ți-o plătește dublu, deși tu te minți uneori că nu e așa! Ba e chiar așa! Viața mereu o să-ți dea să guști din băutura pe care o oferi altora!

Așadar, am căutat să-mi aleg cuvintele și să-i spun lui Eduard ce simt. Bine, ce cred că simt, sau cel puțin, ce poate că simt.

- Uite, ideea este că... Nu știu dacă sunt pregătită pentru o relație. Pur și simplu poate că îmi este frică. Nu știu. Nu știu ce simt în legătură cu tine. Știu că țin la tine, că-mi ești drag, dar mai știu și că nu pot începe o relație cu tine. Nu mă întreba de ce, că nu am răspunsuri. Sunt complicată, după cum vezi. Dar măcar sunt sinceră. Măcar îți

spun pe față că... nu-ți pot oferi nici o garanție. Nimic. Dacă vrei, și aș prefera să vrei, mă aștepți. Aștepți să-mi dau seama ce-i cu mine, ce e cu viața mea și care sunt sentimentele mele pentru tine. Dacă nu... eu înțeleg. Să știi că înțeleg.

- Și până când anume ai vrea să aștept ca tu să-ți dai seama ce vrei? A întrebat el, vădit iritat.

- Nu știi... poate când mă întorc din Franța, peste 2 săptămâni, am să știu. Poate că am nevoie de o detașare, de o depărtare de situație. Dar nici asta nu e o garanție.

Ce ți-e și cu femeile astea! Cam asta cred că ar fi vrut să spună, dar s-a abținut. S-a uitat la mine, a ridicat o sprânceană și am văzut că e frământat. Frământat rău de tot. Probabil se întreba dacă să aștepte, sau să

nu. De altfel, oare dacă e acel ceva, nu ar trebui să știi asta din prima? Trebuie să amâni atât? Să faci ecuații, să aduni, să primești un semn? Să ce? Dacă ar accepta să aștepte, ar însemna că-și prelungește agonia. Dacă i-ar spune că nu ar accepta, atunci ar renunța la ea. Ce să facă?

- Știi... Cred că e momentul să ne spunem la revedere. Nu cred că pot să-ți dau mai mult timp decât ți-am dat până acum. Ai avut câteva luni la dispoziție! Nici unei alte fete nu i-am mai dat atâta timp să se decidă ce vrea. Problema e că tu probabil știi ce vrei, dar ai vrea să fie altul răspunsul. Cine știe? Nici măcar tu...

Da. Să fiu sinceră, mă așteptam într-un fel la asta. Să spună că nu mai așteaptă, că s-a săturat de nestatornicia mea, de atâta amânare. Dar așa sunt eu, nu încep o relație

decât dacă sunt sigură. Iar ca o femeie să fie sigură de ceva e cam greu. Dacă nu aproape imposibil. M-a durut puțin. A fost așa, un sentiment ciudat, cum că pierd un prieten bun. Exact, un prieten bun, nicidecum iubirea vieții mele. Dar un prieten e un prieten. Mi-au apărut lacrimi în ochi. Off! Să nu le vadă, că poate crede altceva și interpretează...

Prea târziu. Le-a văzut deja și uite că îmi întinde și un șervețel. Se apropie. O, iată! M-a îmbrățișat. Ciudat, mă simt confortabil aici. Cred că aveam nevoie ca cineva să mă țină strâns.

- Scuză-mă! Nu știu ce e cu mine. Sunt mai sensibilă, se apropie Crăciunul. Ha, ha! Da. Să ai grijă de tine, Eduard! Ești om bun. Meriți pe cineva tare special. Păcat că nu

sunt eu, că nu pot fi eu. Mă înțelegeți? Aș vrea să fiu, dar nu pot...

A ridicat din umeri vădit mâhnit, și s-a îndreptat spre mașina lui, un golf negru. Eu m-am dus spre casă, să-mi fac bagajele. Trebuia să-mi sortez hainele, să-mi împachetez inima și să-mi ambalez gândurile, apoi să le iau pe toate cu mine, peste graniță.